

РЕШЕНИЕ

№ 1977

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 14.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **610** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 186, ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на ЕТ „АТАНАС МАРКОВ“ - А. М., със седалище и адрес на управление [населено място], р-н О. купел, [улица], действащ чрез процесуален представител адв. Ю. С. срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1883-0130091 от 05.01.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ - С. при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на търговеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал.1 от ЗДДС: запечатване на обект – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от търговеца, както и забрана на достъпа до него за срок от четиринадесет дни, на основание чл. 186, ал.1 от ЗДДС и чл. 187, ал.1 от ЗДДС. Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради нарушения на изискванията за форма, несъобразяване с материалния закон и целта на закона, поради което иска от съда да я отмени. Обосновава, че в заповедта не са изложени мотиви относно срока на мярката. Допълва, че наложената ПАМ не е

съобразена в принципа за съразмерност, тъй като се касаело за неиздадена касова бележка на изключително ниска стойност и преследва нелегитимни цели. По подробно изложени съображения иска съдът да отмени заповедта, с която марката е наложена. Претендират се разноси по делото. В съдебно заседание жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата – началник отдел „Оперативни дейности“ - С. при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и моли съдът да я отхвърли. Претендира разноси по делото в минимален размер. Прави възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар от страна на жалбоподателя.

Административен съд – София-град, 15-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЗЦУ – 1148/25.08.2020г. изпълнителният директор на НАП е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности“ при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186, ал. 2 от ЗДДС.

На 11.11.2022г. в 14.45 ч. при проверка на органите по приходите към дирекция "Оперативни дейности" - С., Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите в търговски обект – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от търговеца - жалбоподател, е установено, че при извършване на контролна покупка на стойност 3.78лв., плащането за която е направено в брой, до легитимацията на органите по приходите не е издаден фискален касов бон за покупката от продавача получил плащането от въведеното в експлоатация и налично в обекта фискално устройство модел „С. М", ИН на ФУ ДУ 451942, ИН на ФП 36609978. Установено е още, че разчетената касова наличност от ФУ е 0.00 лева, а фактическата наличност е 59.50лв. Резултатите от проверката са документирани в протокол – официален свидетелстващ документ, ползващ се с обвързваща съда доказателствена сила. Удостоверените обстоятелства в протокола се потвърждават и от събраните в хода на проверката доказателства.

По повод на установеното нарушение – неиздаване на фискален касов бон, от

органите на приходите е съставен акт за установяване на административно нарушение от 16.11.2022г.

С обжалваната заповед № ФК-С1883-0130091 от 05.01.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ - С. при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на търговеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал.1 от ЗДДС: запечатване на обект – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от търговеца, както и забрана на достъпа до него за срок от четиринадесет дни, на основание чл. 186, ал.1 от ЗДДС и чл. 187, ал.1 от ЗДДС. Заповедта е мотивирана от фактическа страна с обстоятелството, че търговецът е осъществил състав на административно нарушение по чл. 25, ал.1, от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006г. и чл. 186, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДС. Съображенията във връзка с индивидуализацията на мярката, определена в среден размер, по същество се свеждат до обстоятелството, че търговецът извършва дейност „отдавна“, като не е уточнено от кога се извършва тази дейност.

Заповедта е съобщена на адресата на 11.01.2023г., а жалбата до съда е подадена на 16.01.2023г.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт и съобрази наведените оплаквания в жалбата, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

На основание чл. 186, ал.3 от ЗДДС принудителните административни мерки по чл. 186, ал.1 от същия закон се налагат с мотивирана заповед на органа по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Предвид тази правна уредба и представената заповед № ЗЦУ – 1148/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че не е спазена установената от закона писмена форма – чл. 186, ал.3 от ЗДДС и чл. 59, ал.2 от АПК, защото изложените мотиви по отношение продължителността на мярката са бланкетни. Заповедта съдържа пасаж "Мотиви относно продължителността на срока", но

изложеното в него може се отнесе за всеки един търговски обект. Заповедта не съдържа конкретни мотиви, които да отразяват особеностите на процесния случай. Изложените съображения не отговарят на изискването на чл.186, ал. 3 от ЗДДС за мотивиране на акта и не са достатъчни, за да може да се извърши проверката за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл.146 от АПК, включително за съответствието на заповедта с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл.3 ал.1 от Наредба Н-18/2006г. всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги в или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен при изрично предвидените в закона изключения. В случая административното производство е образувано за нарушение на ЗДДС свързано именно с регистриране и отчитане на продажбите и за този вид нарушения, разпоредбата на чл.185 ал.1 от ЗДДС предвижда налагането на глоба или имуществена санкция. Отделно от това, независимо от предвидените глоби и имуществени санкции, нормата на чл.186 ал.1 т.1 б. „а“ от ЗДДС регламентира налагането на ПАМ запечатване на обект за срок до един месец, спрямо лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Съгласно чл.118 ал.3 от ЗДДС фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая – фискално устройство с конкретизиран в атакуваната заповед модел и ИН. Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл.25 ал.1 т.1 вр. чл.3 от Наредба № Н-18/2006г. В случая, описаната по-горе фактическа обстановка относно неотчетена в обекта продажба чрез издаване на ФКБ се установява по безспорен начин от обсъдените във фактическата част на настоящото решение доказателства. Видно от същите продажба е извършена, цената е заплатена и не е издадена фискална касова бележка. Стойността на покупката сама по себе си е без значение, преди всичко защото става дума за контролна покупка и защото самото естество на продаваните стоки предполага тази ниска стойност.

Независимо, че нарушението е било безспорно извършено и наложената мярка е законоустановена, предвид изложеното по-горе относно липсата на мотиви по отношение индивидуализацията на мярката съдът приема, оспореният акт не отговаря на изискването за форма и като такъв е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. По делото са представени доказателства за направени разноски в размер на 50лв. за държавна такса и 400лв. за адвокатски хонорар, платени в брой. По повод направеното възражение за прекомерност на уговореното и платено адвокатско възнаграждение: уговореното възнаграждение е значително под предвидения минимален размер за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 на чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който е 1000лв. При тези обстоятелства съдът приема, че няма основание за редуциране на отговорността за разноски на жалбоподателя. Националната агенция по приходите – С. следва да бъде осъдена да плати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 450лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 186, ал.4 от ЗДДС, Административен съд – София-град, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1883-0130091 от 05.01.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ - С. при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП по жалба на ЕТ „АТАНАС МАРКОВ“ - А. М. със седалище и адрес на управление [населено място], р-н О. купел, [улица].

ОСЪЖДА НАП да заплати на ЕТ „АТАНАС МАРКОВ“ - А. М.“ със седалище и адрес на управление [населено място], р-н О. купел, [улица], сумата в размер на 450 лв., представляваща направени по делото разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: